

Tyrjän Rykmentin Rintamalehden N: 508.

Laululiite

KÄY ROHKEENA TAISTOON...

Käy rohkeena taistoon mies Suomen,
sillä pelkoa tunne hän ei.
:,: kohtaa naisen suun, taikka hir-
sipuun, yhtä tyynenä aina vain :,:

Pois orjuuden kahleista nousta,
veren tervehen ääri se on.
:,: Päin ryssiä vain, se on tahtom-
ne ain, ikeen alla kun taivuta ei :,:

Meille nuotio lämpöä antea,
metsä laulunsa lempeän suo.
:,: Maljat pohjahan siis, surut vie-
köhön hiis, meitä oottavat taiste-
lut vain :,:

ITKE EN LEMMEN TÄHDEN.

(Laulu elokuvasta: "Hurmaava tans-
saisyyö.")

Me kuljemme kuin vailla pohjaa,
vain pettymys lemmen on tie.
Tääl'kohtalo kulkunne ohjaa,
sen tuomio yksin vain lie.
Me uskomme, toivomme salaa,
ett'ihmeitten aukeisi vuo.
Lempenne tuhkaks'kun palaa
on laulu vanha tuo:

Ref:

Itke en lemмен tähden,
jos yksi jättää, luo toisen lähden,
Heit'onhan täynnä, maailma tää.
Mä lerrin ketä mua niellyttää.
Sen vuoksi mä kuulun tän'yönä sulle,
sä valat kalliit ah'vannot rulle.
Ja vaikka tunnen se on vain valhetta
tään yön oon onanas!

Miks'kohtalo tänne nun johti,
siihen vastata voineeko ken?
Miks'kaikki niin ruusuisna hohti,
miks'onakseni sain tiedä en?
Kuin vieraan sun syliini suljin
ja kaipasin toisen vain luo.
Niin valhe syönessä kuljin
ns'yöme jälkeen tuon:

ÄÄNISEN AALLOT

Lyö aallot Äänisen aavan,
ne keinuu näin kertoen;
on uuden huomenen saava
maa Vienen ja Aunuksen.
Ne kuuli soren soiton,
min'taiston temmellys toi.
Nyt joukko horjumaton
sen rantoja taas vartioi.
Hiljaa tuutii Ääninen aaltojain,
tuo rantaan
saarelmaan.
Kaukaa, armain,
källä muistelen -
kerran noudan
onnenme venheeseen.

Lyö aallot Äänisen aavan,
ne keinuu näin kertoen;
toi heimo Karjalan maahan
nyt uuden jo kanteleen.
He kulki voitosta voittoon
ja löivät vihuripäin,
siks'kunnes koskematon
ja ihana maa tänne jäi.
Hiljaa tuutii Ääninen aaltojain, jno.

SAVONMAAN HILIMA.

Juna vislas just poes Kouvolasta
ja jytkyttel Kuopioon päin.
Vaunun sillalla yhtä tyttölasta
minä jututtamaan joutessaan jäin.
Ol helenet niin hohtavat kaikkilla sen
ja punavärj ol huulilla luonnollinen.
Niin kaunis oli ilina,
mut kauniimpi oli Hilina
niin henpeesti helena,
sillä tuulessa heilchtelj.
Voe, voe jos sais tuntee
käs'juhannet tunteet,
jotka silloin nun sielussarn selchtel
Juna Kuopioon kun tulj asenelle,
siinä tillauset tehtiin ryö niin,
jotta puistoon sen ison koevun alle
huomenillalla suavuttaisiin.
- Mut Hilina, tuo Hilina ei tallurnek
kaan, minä itseksen seen jähä vurn
kattelennan. Niin kaunis oli ilina jno.

